

virkelig heller ikke vilde lykkes. Det er gjennem de Paagjældendes egen Interesse og egen Virksomhed for Sagen, at man skal kunne vente sig nogen Fremgang i vor Husdyraul. Der er i vor Tid altså megen Tilbøjelighed til baade hos Statskassen at hente Midlerne til almindelige Formaalets Fremme og at lægge Omjorgen for Foranstaltninger til saadanne Formaalets Fremme i Regjeringens Haand, til, at jeg skulde vilde gjøre Forsøg paa at udvikle dette mere paa dette Omraade. Jeg tror, at Bestræbelserne i saa Henseende ere alt for store. Man kan, som sagt, ikke vente nogen almindelig Fremgang i Husdyraulen, naar ikke Interessen og Bestræbelserne derfor udgaa fra Befolkningen selv. Saadanne Bestræbelser kan man støtte; men jeg tror ikke, at Regjeringen er istand til at fremkalde Vidundere paa den Veie. Nu maas jeg tilføie, at naar det ærede Medlem lovede at anvise de Midler, hvorved man skulde kunne fremme Hesteavl, saa blev der beredt mig nogen Støffelse i saa Henseende, idet jeg ikke hørte, at det ærede Medlem enten foreslog noget Nyt eller overhovedet foreslog Noget paa en saadan Maade, at det gav en virkelig Udflugt til at opnaa det Viemed, som det ærede Medlem tilstræbte. Det ærede Medlem sagde, at man maatte se at opnaa Hensigten ved at skaffe udmærkede Tillægsdyr, og at det navnlig var nødvendigt at indforskrive og forskaffe Pungste af Fuldblodsracen, for at hæve de Mangler, der findes ved vore Heste. Ja, det er ikke noget Nyt. Det er ansøgt af to ærede tidligere Lædere — og jeg tror, at de have fuldkommen Ret deri — at det Forsøg, som tidligere har været gjort ved Regjeringens Foranstaltning, er fuldstændig mislykket. Jeg kan i den Henseende tale af egen Erfaring, thi da jeg for nogle og tredive Aar siden kom til Sylland og blev Landmand, var det, som jeg overordentlig godt erindrer, ikke muligt paa Markedet at sælge noget Dyr, som var en Blanding af engelsk og jydsk Blod, og skulde sælge, blev et saadant Dyr betalt med en saa lille Pris, at den, der havde tillagt det, havde al Grund til at fortryde det. Alle saadanne Dyr bleve forkastede af Hestehandlerne, og selv om det var temmelig feilfrie Exemplarer med et smukt Exterior, betaltes de med Priser, som ikke kunde dække Tiløbet. At vi siden have forkvallet den jydsk Hesteavl ved Indførelse af Yorkshireracen, er noksom bekjendt, og at den jydsk Hest endnu den Dag idag lider af det Slægtskab, den har med Fuldblods- og især med Yorkshireracen, er lige saa bekjendt; men jeg tror paa ingen Maade, at den jydsk Hest staaar paa saa lavt et Standpunkt, som det ærede Medlem sagde. Det er vel sandt, at den har forandret sig i de sidste 40 Aar, og at det er en Kjendsgjerning, at man forgjæves vilde søge noget stort Antal Remonteheste blandt de jydsk Heste; men dermed er det paa ingen Maade giøret, at de Heste, der tillægges

nu, skulde være flettere eller have mindre Værdi end de Heste, der tillægges tidligere. Det er jo en Følge af det fremadskridende Agerbrug, at de Dyr, som tillægges, til en vis Grad tage Karakter af denne Forandring og fremaa de Forandringer, der ere foregaaede. Dengang Sylland producerede gode Remonteheste, forlangte man ikke saa store Heste som nu; man nøiedes med Heste paa 10 Kvarter, og jeg tror endog saa lidt under, og dem fandt man let oppe i det nordlige Sylland, hvor Hestene bleve meget haardt opdragne, søgte deres Føde vidt omkring over en stor Strækning paa store Græsgange. Lungerne udvikledes derved, og Bentsystemet styrkedes. Nu er Forholdet et ganske andet. De unge Plage tøres paa Kløvergræs, og Følgen er, at de udvikle sig stærkere, men faae løsere Former; men jeg tror dog, at de udvikle sig saaledes, at de Priser, der opnaas for dem, kunne sættes ved Siden af de Priser, man tidligere opnaaede for Remonteheste, naar man tager Hensyn til Tidens Forhold. Jeg tror, at den jydsk Hest nu finder en saadan Afsetning, at den jydsk Opdrætter ikke vilde staa sig ved, hvis det lod sig gjøre, at opdrætte den Hest, der dengang blev meget roft som brugelig til Remontehest. Man kan jo ganske vist sige, at den jydsk Hest har store Feil eller Mangler. Det ærede Medlem har saaledes med stor Styrke udtalt, at den er mindre livlig, at den har daarlige Hæseled, o. s. v. Ja, det er Ting, som kunne siges, og naar det ærede Medlem siger det, saa tror jeg, at det er hans virkelige Mening og Overbevisning. Ganske vist har en større Hest af en løsere Form ikke saa megen Livlighed som en mindre, der er af en mere senesfuld Bestaffenhed; men at det skulde være Kjendemærket for den jydsk Hest, at den i Forhold til dens øvrige Bygning og Bestaffenhed skulde være særlig dvast, tror jeg ikke er rigtigt, og hvad det ærede Medlems Udtalelse om Hæseledene angaar, anser jeg den for fuldkommen urigtig. Den jydsk Hest har i Reglen stærke Bagben, og skulde det skorte noget Sted, er det snarere paa Forbenene. Der vil det ærede Medlem lidt kunne finde Mangler; men jeg tror at den jydsk Hests Bagben vil man ikke i Almindelighed kunne finde saadanne Udsættelser paa, som det ærede Medlem udtalte. Det være forresten saa sandt som det vil, saa er Bestaffenheden, som den nu er, fremkommen af de naturlige Forhold, idet den jydsk Hest er bleven noget forblandet ved en uheldig Virksomhed fra Regjeringens Side for at skaffe Tillægsdyr derover, hvilket ikke har virket heldigt paa Hestens Udvikling, og som man nu — vistnok med Rette — søger at besri sig for. I Reglen ville Opdrætterne staa sig ved at holde sig til Heste, som ere fremstaaede af de naturlige Forhold i Landet, og som koste mindst Tilsyn. Der hører mindre Omhu til at opdrætte dem end til at opdrætte andre, og den Omstændighed, at de svare til Egnens Natur-